

SARAH J. MAAS

THRONE
of
GLASS

LASIPALATSI

SUOMENTANUT SARIANNA SILVONEN

GUMMERUS

Englanninkielinen alkuteos *Throne of Glass* ilmestyi vuonna 2012

Text copyright © Sarah J. Maas 2012
Map copyright © Kelly de Groot 2012

Kustantaja:
Gummerus Kustannus Oy
Helsinki

Painopaikka:
ScandBook, Ruotsi 2017

ISBN 978-951-24-0724-8

*Kaikille FictionPressin lukijoilleni – te olitte kanssani alusta alkaen
ja pysyitte seurassani kauan lopun jälkeenkin.
Kiitos kaikesta.*

1

Celaena Sardothien oli viettänyt jo vuoden orjana Endovierin suola-kaivoksilla. Hän oli tottunut siihen, että hänet saatettiin kaikkialle kahleissa, miekankärki selkää vasten painettuna. Endovierissa oli tuhansia orjia, eikä ketään kohdeltu sen paremmin, vaikka Celaena pitikin aina silmällä puolen tusinaa ylimääräistä vartijaa. Adarlanin pahamaineisin salamurhaaja ei olisi muuta odottanutkaan. Nyt hänen rinnallaan kulki kuitenkin epätavallinen seuralainen: mustiin pukeutunut, huppupäinen mies.

Mies piteli kiinni Celaenan käsivarresta ja johdatti häntä läpi kiiltävän rakennuksen, jossa suurin osa Endovierin virkailijoista ja työnohtajista majoittui. He harppoivat pitkin käytäviä, ylös portaita ja ympäriinsä niin kauan, ettei Celaena enää voinut mitenkään osata takaisin ulos.

Tai ainakin se oli saattajan tarkoitus. Celaena pani kuitenkin heti merkille, että he kiipesivät ylös ja alas samoja portaita muutaman minuutin sisällä. Hän huomasi myös sen, että he kulkivat edestakaisin eri tasojen välillä, vaikka rakennus koostui tavanomaisesta käytävien ja portaitakkojen verkostosta. Hänkö muka eksyisi näin helposti! Hän olisi voinut loukkaantua, ellei mies olisi nähnyt niin kovasti vaivaa.

He astuivat poikkeuksellisen pitkään käytävään, jonka hiljaisuuden rikkoivat vain heidän omat askeleensa. Vaikka Celaenan käsi-vartta puristava mies oli pitkä ja salskea, hupun alta ei näkynyt lainkaan kasvoja. Tämänkin tarkoituksena oli varmaankin hämmentää ja

pelottaa häntä, samoin kuin mustien vaatteiden. Miehen pää liikahti Celaena kohti, ja tämä väläytti miehelle hymyn. Mies käänsi katseensa ja tiukensi rautaista otettaan.

Kaipa tämän voisi ottaa kohteliaisuutena, Celaena ajatteli, vaikkei tiennytkään mitä oli tapahtumassa tai miksi mies oli odottanut häntä kaivoskuilun ulkopuolella. Celaena oli louhinut suolaa vuoren uumenista koko päivän, eikä hänen mielialansa ollut parantunut siitä, että mies seisoskeli siinä kuuden vartijan kanssa.

Hän oli kuitenkin höristänyt korviaan, kun mies oli esitellyt itsensä työnjohtajalle: Chaol Westfall, kuninkaallisen vartioston kapteeni. Äkkiä taivas tuntui kaartuvan huikeana hänen ylleen, vuoret työntyvän kiinni hänen selkäänsä ja jopa maa kohoavan hänen polviaan kohti. Celaena ei ollut tuntenut pelkoa aikoihin; hän ei ollut antanut itsensä tuntea pelkoa. Joka aamu herätessään hän toisti itseksseen tutut sanat: *minä en pelkää*. Kokonaisen vuoden nämä sanat olivat suojelleet häntä murtumiselta, vaikka hän joutuikin taipumaan; niiden avulla hän oli säilynyt ehjänä kaivosten pimeydessä. Hän ei tietenkään aikonut mainita tätä kapteenille.

Celaena katseli käsivarttaan puristavaa hansikoitua kättä. Tumma nahka oli melkein samanväristä kuin hänen ihoaan peittävä lika.

Hän oikoi revennyttä ja saastaista paitaansa vapaalla kädellään ja pidätteli huokausta. Hän laskeutui kaivoksiin ennen auringon nousua ja pääsi ulos vasta illan hämärtyessä; hän ei useinkaan nähnyt päivänvaloa. Likakerroksen alla hän oli kammottavan kalpea. Hän oli kyllä joskus ollut viehättävä, jopa kaunis, mutta – no, ei kai sillä enää ollut väliä.

He kääntyivät jälleen uudelle käytävälle. Celaena katseli muukalaisen taidokkaasti taottua miekkaa, jonka kiiltävä nuppi oli lentävän kotkan muotoinen. Mies huomasi hänen katseensa ja laski hansikoidun käden kotkan kultaiselle päälle. Hymy nyki taas Celaenan suupielä.

”Olet matkannut kauas Riftholdista, kapteeni”, Celaena sanoi ja rykäisi. ”Tulitko sen armeijan kanssa, jonka kuulin tömistelevän täällä aikaisemmin?” Hän kurkisteli pimeyteen miehen hupun alle, muttei nähnyt mitään. Hän tunsi kuitenkin miehen katseen kasvoillaan: se arvioi, punnitsi, koetteli. Hän tuijotti takaisin. Kuninkaallisen vartioston kapteeni olisi kiinnostava vastustaja. Ehkä jopa vaivan arvoinen.

Vihdoin mies nosti miekkakätensä ja viitan poimut laskeutuivat miekan peitoksi. Viitan liikahtaessa Celaena huomasi miehen paitaan kirjaillun kultaisen, kaksijalkaisen lohikäärmeen. Se oli kuninkaallinen vaakuna.

”Mitä sinä Adarlanin armeijoista piittaat?” mies vastasi. Olipa ihanaa kuulla ääni, joka oli samanlainen kuin Celaenan oma – viileä ja selkeästi ääntävä – vaikka mies olikin ilkeä julmuri!

”En piittaakaan”, Celaena sanoi ja kohautti harteitaan. Mies murahti ärtyneenä. Olisipa mukavaa nähdä miehen veren roiskuvan marmorilattialle. Celaena oli kerran aiemmin menettänyt malttinsa – sinä päivänä, kun hänen ensimmäinen työnjohtajansa oli erehtynyt painostamaan häntä liikaa. Hän muisti yhä, miltä tuntui upottaa hakku miehen vatsaan ja miten tahmaista miehen veri oli ollut hänen käsillään ja kasvoillaan. Hän voisi siepata kahden vartijan aseet silmänräpäyksessä. Pärjäisikö kapteeni paremmin kuin edesmennyt työnjohtaja? Hän pohdiskeli mahdollisia seurauksia ja hymyili miehelle jälleen leveästi.

”Älä mulkoile minua”, mies varoitti laskien kätensä miekkaa kohti. Tällä kertaa Celaena tukahdutti virnistyksensä. He ohittivat rivin puisia ovia, jotka Celaena oli nähnyt muutama minuutti sitten. Paetakseen hänen pitäisi vain kääntyä vasemmalle seuraavan käytävän kohdalla ja mennä kolme kerrosta portaita alas. Eksyttämiseksi tarkoitettu kierros oli vain antanut hänelle tilaisuuden perehtyä rakennukseen.

”Minne me taas olemmekaan menossa?” hän kysyi herttaisesti ja pyyhkäisi takkuisen hiussuortuvan kasvoiltaan. Mies ei vastannut, ja Celaena kiristeli hampaitaan.

Käytävissä kaikui niin paljon, ettei hän voisi käydä miehen kimppuun hälyttämättä talon täydeltä väkeä apuun. Hän ei nähnyt, minne mies pani kahleiden avaimet, ja kuusi vartijaa, jotka seurasivat heitä, olisivat häiriöksi. Kahleista puhumattakaan.

He astuivat käytävään, jossa roikkui rautaisia kattokruunuja. Ikkunoista näkyi, että yö oli jo tullut. Lyhdyt loistivat niin kirkkaina, ettei juuri missään ollut varjoja, joissa olisi voinut piileksiä.

Celaena kuuli muiden orjien laahustavan pihalla kohti puista rakennusta, jossa he nukkuivat. Tuskan voihkaisut ja kahleiden kalina olivat tuttuja ääniä hänen korvissaan, yhtä tuttuja kuin orjien päivisin laulammat murheelliset työlaulut. Ruoskan satunnainen viuhahdus lisäsi oman soolonsa siihen raakuuden sinfoniaan, jonka Adarlan oli säveltänyt pahimmille rikollisilleen, köyhimmille kansalaisilleen ja tuoreimmille valloituksilleen.

Osa vangeista oli ihmisiä, joita syytettiin taikuuden harjoittamisesta – vaikka sehän oli mahdotonta, sillä taikuus oli kadonnut koko valtakunnasta – mutta nykyään Endovieriin saapui yhä enemmän kapinallisia. Useimmat olivat kotoisin Eyllwestä, joka oli yksi viimeisiä yhä Adarlanin valtaa vastaan taistelevia maita. Mutta kun Celaena patisteli heitä kertomaan uutisia, he vain tuijottivat häntä tyhjin silmin. Heidät oli jo murrettu. Häntä värisytti ajatella, mitä he olivat saaneet kärsiä Adarlanin joukkojen käsissä. Joinakin päivinä hän ajatteli, että kuolema olisi ehkä ollut heille armeliaampi kohtalo. Hänen olisi itsekä ehkä ollut parempi kuolla sinä iltana, jona hänet petettiin ja vangittiin.

Hän sai kuitenkin muuta ajateltavaa, kun he jatkoivat kävelyä. Oliko hänet vihdoin tarkoitus hirttää? Hänen vatsansa kipristeli kuvotuksesta. Hän oli kyllä riittävän tärkeä vanki, jotta häntä teloit-

tamaan tuotaisiin itse kuninkaallisen vartioston kapteeni. Mutta miksi hänet oli ensin tuotu tähän rakennukseen?

Vihdoin he pysähtyivät punakultaisten lasiovien eteen. Ovet olivat niin paksut, ettei niiden läpi nähnyt mitään. Kapteeni Westfall nykäisi leukaansa kohti kahta vartijaa, jotka seisoivat ovien molemmin puolin, ja he tömäyttivät keihäitään lattiaan tervehdykseksi.

Kapteenin ote tiukkeni niin että se teki kipeää. Mies vetäisi Celaenan lähemmäs, mutta Celaenan jalat tuntuivat lyijyiltä ja hän rimpuii vastaan. ”Menetkö mieluummin takaisin kaivoksiin?” mies kysyi kuulostaen lievästi huvittuneelta.

”Jos saisin tietää, mistä tässä kaikessa on kyse, minun ei ehkä tarvitsisi vastustella.”

”Saat tietää aivan pian.” Celaenan kämmenet hikosivat. Kuolema odotti häntä. Hetki oli lyönyt.

Ovet avautuivat naristen ja paljastivat valtaistuinsalin. Rypäleköynnöksen muotoinen lasinen kattokruunu peitti suurimman osan kattoa, ja timantin lailla kipinöivät valonlieskat sädehtivät siitä huoneen takaseinällä oleviin ikkunoihin. Verrattuna ikkunoiden takana levittäytyvään kurjuuteen tämä ylenpalttisuus oli kuin läimäys suoraan kasvoihin. Se muistutti siitä, miten paljon muut hyötyivät Celaenan työstä.

”Tänne”, kuninkaallisen vartioston kapteeni murahti, päästi Celaenan vihdoin irti ja tönäisi hänet eteenpäin. Celaena yritti suoristautua, mutta hänen kovettuneet jalkansa horjuivat ja liukastelivat sileällä lattialla. Hän vilkaisi taakseen ja huomasi, että kuusi uutta vartijaa saapui paikalle.

Neljätoista vartijaa ja kapteeni. Mustien univormujen rintaan oli kirjailtu kultaiset kuninkaalliset vaakunat. Nämä miehet olivat kuningasperheen henkilökohtaisen vartioston jäseniä: armottomia, salamannopeita sotilaita, jotka oli syntymästä asti koulutettu suojelemaan ja tappamaan. Celaena nielaisi palan kurkustaan.

Hän tunsi olonsa samanaikaisesti sekavaksi ja suunnattoman raskaaksi. Hän kääntyi katsomaan huonetta. Koristeellisella punapuuvaltaistuimella istui komea nuori mies. Kaikki kumarsivat, ja Celaenan sydän pysähtyi.

Hän seiso i Adarlanin kruununprinssin edessä.

2

”Teidän Korkeutenne”, sanoi kuninkaallisen vartioston kapteeni ja kumarsi syvään. Hän suoristi selkensä ja laski huppunsa alas paljastaen lyhyeksi leikatut pähkinänruskeat hiukset. Hupun oli selvästi ollut tarkoitus pelotella Celaena hiljaiseksi kävelyn aikana. Turha kuvitella, että sellainen temppu tepsisi häneen. Ärtymyksestään huolimatta Celaena räpytteli silmiään hämmästyneenä nähdessään miehen kasvot. Mies oli niin nuori!

Kapteeni Westfall ei ollut häkellyttävän komea, mutta Celaena ei voinut olla pitämättä miehen rosoisia piirteitä ja kirkkaita kullanuskeita silmiä melko puoleensavetävinä. Hän kallisti päätään ja tajusi nyt entistä terävämmin oman likaisen surkeutensa.

”Tässkö hän on?” Adarlanin kruununprinssi kysyi, ja kapteeni nyökkäsi. Celaena käänsi nopeasti päätään. Molemmat miehet tuijottivat häntä odottaen hänen kumartavan, mutta hän pysyi seisaallaan. Chaol liikahti, mutta prinssi vilkaisi kapteenia ja kohotti sitten leukaansa hieman.

Celaenanko pitäisi muka kumartaa prinssille! Jos hän kerran oli matkalla hirteen, hän ei todellakaan aikonut kuluttaa elämänsä viimeisiä hetkiä nöyristelyyn.

Hänen takaansa kuului askelten jytinää, ja joku tarttui häntä niskasta kiinni. Celaena näki vilaukselta vain kirkkaanpunaiset posket ja hiekanruskeat viikset, ennen kuin tarttuja viskasi hänet jääkylmälle marmorilattialle. Kipu iskeytyi hänen kasvoihinsa, ja hänen näkökentässään välähteli. Hänen käsivarsiaan särki, sillä kahlitut kädet

pakottivat nivelet luonnottomiin asentoihin. Kivun kyyneleet kihosivat hänen silmiinsä, vaikka hän yrittikin estää niitä.

”*Näin* sinä tervehdit tulevaa kuningastasi”, punakka mies äyskäisi Celaenalle.

Celaena sähisi hampaat irvessä ja käänsi päätään nähdäkseen sen kusipään, joka oli polvillaan hänen takanaan. Mies oli lähes yhtä iso kuin kaivoksen työnjohtaja, ja hänen vaatteensa olivat yhtä punaoranssit kuin hänen harveneva tukkansa. Miehen sysimustat silmät kiiluivat ja ote Celaenan niskasta tiukkeni. Jos Celaena saisi vain liikutettua oikeaa käsivarttaan hiukan, hän voisi horjuttaa miehen tasapainoa ja siepata tämän miekan... Kahleet painuivat kipeästi hänen vatsaansa ja kiehuva, kupliva raivo sai hänen kasvonsa helahamaan tulipunaisiksi.

Liian pitkän hetken kuluttua kruununprinssi puhui. ”En ymmärrä, miksi kumarrukseen pitäisi pakottaa väkisin, kun eleen tarkoitus on osoittaa liittolaisuutta ja kunnioitusta.” Prinssin ääni oli yllällisen pitkästynt.

Celaena yritti kääntää vapaan silmän prinssiä kohti, muttei nähyt muuta kuin mustat nahkasaappaat valkoista lattiaa vasten.

”On ilmiselvää, että *te* kunnioitatte minua, hyvä herttua Perrington, mutta teidän ei tarvitse nähdä noin paljon vaivaa pakottaaksenne *Celaena Sardothienin* olemaan samaa mieltä. Tiedämme molemmat hyvin, että hän vihaa perhettäni. Ehkä tekonne tarkoitus onkin nöyryyttää häntä.” Prinssi vaikenä hetkeksi, ja Celaena olisi voinut vannoa, että mies katseli hänen kasvojaan. ”Mielestäni hän on kuitenkin kokenut jo tarpeeksi nöyryytystä.” Prinssi vaikenä taas ja kysyi sitten: ”Eikö teillä ole tapaaminen Endovierin taloudenhoitajan kanssa? En haluaisi teidän myöhästävän, etenkin kun tulitte tänne asti tapaamaan häntä.”

Kiduttaja ymmärsi poistumiskäskyn, murahti ja päästi Celaenan irti. Celaena nosti poskeaan marmorista mutta jäi lattialle makaamaan kunnes mies oli noussut ja lähtenyt. Jos hän pääsisi pakoon,

hän saattaisi hyvinkin etsiä tämän Perringtonin käsiinsä ja tervehtiä tätä yhtä lämpimästi.

Noustessaan hän kurtisti kulmiaan, kun näki miten likainen jälki hänestä jäi muuten tahrattomaan lattiaan ja kuuli kahleidensa kalisevan äänettömässä huoneessa. Hän oli kuitenkin saanut salamurhaajan koulutuksen kahdeksanvuotiaasta alkaen, aina siitä päivästä lähtien, kun salamurhaajien kuningas löysi hänet puolikuolleen jätien joen rannalta ja vei hänet linnaansa. Hän ei nolostuisi mistään, kaikkein vähiten siitä, että oli likainen. Hän heitti ylpeästi pitkän palmikkonsa olan yli ja kohotti päänsä. Hän kohtasi prinssin katseen.

Dorian Havilliard hymyili hänelle. Hymy oli elegantti ja uhkui hovissa harjoitettua viehätysvoimaa. Mies loikoili valtaistuimella nojaten leukaansa kämmeneen. Kultainen kruunu kimmelsi pehmeässä valaistuksessa. Tiukan mustan takin koko rintamusta peitti kultainen kuninkaallinen lohikäärme. Punainen viitta laskeutui viehkeästi miehen ja valtaistuimen ympärille.

Miehen hätkähdyttävän sinisten silmien väri muistutti eteläisten merien kimallusta, ja hänen hiuksensa puolestaan olivat korpinmussat. Jokin miehen ulkonäössä mietitytti Celaena. Prinssi oli sydäntäsärkevän komea eikä voinut olla vanhempi kuin kahdenkymmenen.

Prinssien ei kuulu olla komeita! He ovat typeriä, ruikuttavia, iljetäviä otuksia! Tämä tässä... tämä... On täysin epäreilua, että hän on sekä kuninkaallinen että kaunis.

Celaena liikahteli, kun prinssi tutkaili häntä otsa rypyssä. ”Enkö pyytänytkin sinua kylvettämään hänet?” prinssi sanoi kapteeni Westfallille, joka astui eteenpäin. Celaena oli unohtanut, että huoneessa oli muitakin. Hän vilkaisi räpsyjään ja tahraista ihoaan, eikä voinut olla tuntematta häpeän pistosta. Miten surkeaan tilaan entinen kaudonotar olikaan vajonnut!

Ensivilkaisulla Celaenan silmiä olisi saattanut luulla sinisiksi, harmaiksi tai jopa vihreiksi vaatteiden väristä riippuen. Läheltä kat-

sottuna eri värisävyjä korosti kuitenkin pupillia ympäröivä kirkas, kultainen kehä. Eniten huomiota herättivät yleensä Celaenan kultaiset hiukset, joissa näkyi yhä ripaus entistä loistoa. Lyhyesti sanottuna Celaena Sardothienia oli siunattu muutamalla viehättävällä piirteellä, jotka tasapainottivat muuten enimmäkseen tavanomaista ulkonäköä. Varhaisnuoruuteen mennessä hän oli jo tajunnut, että kosmetiikan avulla tavanomaisistakin piirteistä sai taitottua poikkeuksellisen kaunottaren.

Nyt hän kuitenkin seiso i Dorian Havilliardin edessä kuin mikäkin viemärirotta! Hänen kasvojaan kuumotti kapteeni Westfallin puhussa. ”En halunnut teidän odottavan.”

Kruununprinssi pudisti päätään, kun Chaol ojensi kätensä Celaena kohti. ”Ei kylvyllä ole kiire. Näen kyllä, että hän on lupaava.” Prinssi suoristi selkensä ja piti huomionsa yhä kiinnittyneenä Celaenaan. ”Meitä ei varmaankaan ole koskaan esitelty. Kuten varmasti jo tiedät, olen Dorian Havilliard, Adarlanin – ja ehkä jo lähes koko Erilean – kruununprinssi.”

Celaena yritti olla piittaamatta katkerien tunteiden myrskystä, jonka nimen kuuleminen hänessä synnytti.

”Ja *sinä* taas olet Celaena Sardothien, Adarlanin vaarallisin salamurhaaja. Ehkä jopa koko Erilean vaarallisin.” Prinssi tarkkaili Celaenan jännittyneitä olemusta ja kohotti sitten tummia, hyvin hoidettuja kulmiaan. ”Näytät aika nuorelta.” Hän nojautui eteenpäin kyynärpäät reisillä. ”Olen kuullut sinusta oikein kiehtovia juttuja. Miltä Endovier tuntuu Riftholdin yltäkylläisyyden jälkeen?”

Omahyväinen kusipää.

”Viihdyn siellä mainiosti”, Celaena sanoi maireasti ja painoi repeilleet kyntensä kämmeniin.

”Olet ollut siellä vuoden, ja näytät yhä olevan enemmän tai vähemmän elossa. Miten se on mahdollista, kun keskimäärin vangit selviävät näissä kaivoksissa vain kuukauden verran?”

”Siinäpä vasta pala purtavaksi.” Celaena räpytteli ripsiään ja oikoi kahleitaan ikään kuin ne olisivat pitsihansikkaat.

Kruununprinssi kääntyi kapteeniin päin. ”Onpa hänellä kerkeä kieli. Eikä hän kuulosta rahvaannaiselta.”

”En todellakaan!” Celaena kivahti.

”Teidän Korkeutenne”, Chaol Westfall tiuskaisi.

”Mitä?” Celaena kysyi.

”Kun puhuttelet prinssiä, sanot ’Teidän Korkeutenne’.”

Celaena hymyili miehelle ivallisesti ja käänsi huomionsa sitten takaisin prinssiin.

Hänen yllätyksekseen Dorian Havilliard nauroi. ”Kai sinä tajuat, että nyt olet orja? Eikö rangaistuksesi ole opettanut sinulle mitään?”

Jos Celaenan kädet eivät olisi olleet kahlitut, hän olisi pannut ne puuskaan. ”En tajua miten voisoin oppia kaivoksessa mitään muuta kuin hakun heilutusta.”

”Etkö koskaan yrittänyt paeta?”

Hidas, julma hymy levisi Celaenan huulille. ”Kerran.”

Prinssi kohotti kulmakarvojaan ja kääntyi kapteeni Westfallin puoleen. ”Tuota minulle ei kerrottu.”

Celaena vilkaisu olkansa yli Chaoliin, joka katsoi prinssiä anteeksi-pyytävästi. ”Ylin työnjohtaja ilmoitti minulle tänä iltapäivänä, että kyseessä oli yksittäinen tapaus. Kolme kuukautta –”

”Neljä kuukautta”, Celaena keskeytti.

”Neljä kuukautta”, Chaol jatkoi, ”saapumisensa jälkeen Sardot-hien yritti paeta.”

Celaena odotti tarinan loppuhuipennusta, mutta Chaol aikoi näköjään lopettaa siihen. ”Eikä tuo ole vielä paras juttu!”

”Miten niin ’paras juttu?’” kruununprinssi kysyi yrittäen pitää kasvonsa kurissa.

Chaol mulkoili Celaenaa ennen kuin jatkoi. ”Endovieristä ei voi mitenkään päästä pakoon. Isänne on varmistanut, että Endovierin

vartiomiehet osuvat oravaankin kahdensadan askeleen päästä. Pakoyritys on itsemurha.”

”Sinä olet kuitenkin yhä hengissä”, prinssi sanoi Celaenalle.

Hymy haihtui hänen kasvoiltaan, kun muisto kohosi hänen mieleensä. ”Olen.”

”Mitä tapahtui?” Dorian kysyi.

Hänen katseensa kylmeni ja koveni. ”Sekosin.”

”Siinäkö ainoa selitys teoillesi?” kapteeni Westfall kysyi vaativasti. ”Hän tappoi työnjohtajan ja kaksikymmentäkolme vartiomiestä ennen kiinni jäämistään. Hän oli vain hiuskarvan päässä muurista ennen kuin vartijat saivat kolkattua häneltä tajun kankaalle.”

”Entä sitten?” Dorian kysyi.

Celaena kiehui. ”Entä sitten? Tiedätkö edes miten kaukana muuri on kaivoksilta?” Prinssi katsoi häntä ilmeettömästi. Hän sulki silmänsä ja huokasi teatraalisesti. ”Kuilustani sinne oli matkaa kolmesataakuusikymmentäkolme jalkaa. Sain sen mitattua.”

”Entä sitten?” Dorian toisti.

”Kapteeni Westfall, miten kauas kaivoksesta pakoon pyrkivät orjat yleensä pääsevät?”

”Kolmen jalan päähän”, mies mutisi. ”Endovierin vartiosotilaat ampuvat karkurin yleensä jo ennen sitä.”

Kruununprinssi oli vaiti, toisin kuin Celaena oli toivonut. ”Tiesit, että se olisi itsemurha”, prinssi sanoi vihdoinkin täysin totisena.

Ehkei olisi kannattanut ottaa muuria puheeksi. ”Tiesin”, Celaena sanoi.

”Eikä sinua tapettu.”

”Isäsi määräsi, että minut oli pidettävä hengissä mahdollisimman kauan – jotta joutuisin kestäämään sitä kurjuutta, jota Endovierissä riittää yllin kyllin.” Häntä ravisutti vilunväristys, joka ei liittynyt mitenkään lämpötilaan. ”En aikunut paeta.” Prinssin katseessa näkyi sääliä, ja Celaena olisi halunnut lyödä miestä.

”Onko sinulla paljon arpia?” prinssi kysyi. Celaena kohautti hartaitaan ja hymyili kohottaakseen mielialaa. Prinssi astui alas valtaistuinkorokkeelta. ”Käänny ympäri ja näytä minulle selkäsi.” Celaena kurtisti kulmiaan mutta totteli, kun prinssi siirtyi hänen viereensä ja Chaol astahti lähemmäs. ”Olet niin likainen, etten näe niitä kunnolla”, prinssi sanoi ja tutki hänen paitansa riekaleiden läpi näkyvää ihoa. Celaena irvisti, ja vielä pahemmin hän irvisti kun prinssi sanoi: ”Mikä kamala löyhkä!”

”Kun ei ole kylpyjä eikä sulotuoksuja tarjolla, sitä ei kai voi haista yhtä hyvälle kuin *Teidän Korkeutenne*.”

Kruununprinssi naksautti kieltään ja kiersi hitaasti Celaenan ympäri. Chaol ja vartijat tarkkailivat heitä kädet miekankahvalla. Aivan kuten pitikin. Alle sekunnissa hän voisi viskata kätensä prinssin päälle ja murskata tämän henkitorven kahleillaan. Hän voisi tehdä sen seurauksista piittaamatta ihan vain siksi, että saisi nähdä Chaolin ilmeen. Mutta prinssi jatkoi puhettaan täysin tietämättömänä siitä, miten vaarallisen lähellä Celaena seiso. Se oli jopa hieman loukkaavaa. ”Sen perusteella mitä pystyn näkemään”, prinssi sanoi, ”selässä on kolme suurta arpea ja ehkä muutama pienempi. Tilanne ei ole yhtä paha kuin kuvittelin, mutta... no, ehkä puvut peittävät ne enimmäkseen.”

”Mitkä puvut?”

Prinssi seiso. niin lähellä, että Celaena pystyi erottamaan takin hienot kirjailut ja tuntemaan hajuveden tuoksun, mutta myös hevosten ja raudan hajun.

Dorian virnisti. ”Onpa sinulla erikoiset silmät! Ja kiukkuinenkin olet!”

Celaena oli kuristusetäisyydellä Adarlanin kruununprinsistä, jonka isä oli tuominnut hänet hitaaseen, surkeaan kuolemaan, ja hänen itsehillintänsä tasapainoili kuilun murenevalla reunalla.

”Vaadin saada tietää”, hän aloitti, mutta vartioston kapteeni tempaisi hänet rajusti pois päin prinsistä. ”En minä häntä aikonut tappaa, senkin pelle.”

”Varo sanojasi tai heitän sinut takaisin kaivokseen”, ruskeasilmäinen kapteeni sanoi.

”Enpä usko.”

”Miksen heittäisi?” Chaol kysyi.

Dorian harppoi valtaistuimelleen ja istuutui safirinsiniset silmät kimaltaen.

Celaena katsahti miehestä toiseen ja kohensi ryhtiään. ”Koska te haluatte minulta jotakin, haluatte sitä niin paljon, että olette valmiit tulemaan tänne itse. En ole typerys, vaikka jäinkin kiinni, ja huomaan kyllä, että tämä on joku salainen juttu. Miksi muuten lähtisitte pääkaupungista ja matkustaisitte näin kauas? Olette koetelleet minua näin pitkään nähdäksenne, olenko ruumiiltani ja mieleltäni terve. Tiedän, että olen yhä järjissäni, eikä mieleni ole murtunut riippumatta siitä, miltä tapahtumat muurilla saattavat vaikuttaa. Vaadin siis saada tietää, miksi olette tulleet tänne ja mitä minulta haluatte, jos minua ei kerran ole tarkoitus hirttää.”

Miehet vaihtoivat katseita. Dorian pani sormenpäänsä vastakkain. ”Minulla on sinulle ehdotus.”

Celaenan rintaa kuristi. Hän ei ollut koskaan, ei villeimmissä unelmissaan, osannut kuvitella, että hänellä olisi joskus mahdollisuus keskustella Dorian Havilliardin kanssa. Hän voisi helposti tappaa prinssin, repiä tuon hymyn miehen kasvoilta... Hän voisi tuhota kuninkaan aivan kuten kuningas oli tuhonnut hänet...

Prinssin ehdotus voisi kuitenkin tarjota tilaisuuden pakoon. Jos hän vain pääsisi muurin toiselle puolelle, hän selviäisi kyllä. Hän juoksisi juoksemistaan, katoaisi vuorille ja eläisi yksin tummanvihreässä erämaassa mattonaan männynneulaset ja kattonaan tähdet. Hän pystyisi siihen. Hänen pitäisi vain päästä muurin toiselle puolelle. Hän oli jo kerran päässyt hyvin lähelle...

”Antaa kuulua”, hän sanoi.

3

Prinssin silmät loistivat huvittuneina Celaenan röyhkeydestä, mutta hänen katseensa viipyi hieman liian pitkään tämän vartalossa. Celaena olisi voinut upottaa kyntensä miehen kasvoihin. Kuitenkin, että prinssi edes vaivautui katsomaan, vaikka hän oli yltä päältä saastainen... Hidas hymy levisi hänen kasvoilleen.

Prinssi risti pitkät säärensä. ”Jättäkää meidät”, hän komensi vartijoita. ”Chaol, pysy siinä.”

Celaena astui lähemmäs, kun vartijat laahustivat ulos ja sulki oven takanaan. Typerä päätös prinssiltä. Chaolin ilmettä hän ei kuitenkaan kyennyt lukemaan. Ei kai mies vain kuvitellut kykenevänsä pidättelemään Celaenaa, jos hän pyrki pakoona? Hän suoristautui. Mitä ihmettä miehet oikein suunnittelivat, jos olivat valmiita toimimaan näin vastuuttomasti?

Prinssi myhäili. ”Eikö sinun mielestäsi ole hieman turhan vaarallista kohdella minua noin uskaliaasti, kun pelissä on kuitenkin vapautesi?”

Noita sanoja Celaena olisi kaikkein viimeiseksi odottanut. ”Miten niin vapauteni?” Sana loihti Celaenan mieleen kuvia havupuiden ja lumen peittämästä maasta, auringon valkaisemista kallioista ja vaahtopäisestä merestä, maasta, jossa valo sukelsi kumpujen ja kuoppien samettiseen vihreyteen – maasta, jonka hän oli unohtanut.

”Vapautesi hyvinkin. Siispä, neiti Sardothien, suosittelen pitämään koppavuutesi aisoissa, ettet vain päädy takaisin kaivoksiin.” Prinssi suoristi säärensä. ”Asenteesi voi kyllä osoittautua hyödylli-

seksi. En aio uskotella sinulle, että isäni valtakunta on rakennettu luottamuksen ja yhteisymmärryksen varaan. Mutta senhän sinä jo tiedätkin.” Celaena puristi sormensa nyrkkiin ja odotti prinssin jatkavan. Miehen silmät kohtasivat hänen katseensa tutkivina ja tarkkaavaisina. ”Isäni on saanut päähänsä, että hän tarvitsee Kuninkaan Miekan. Erityisen henkilön, joka toimii hänen puolestaan.”

Kesti yhden ihanan hetken, ennen kuin Celaena tajusi.

Hän kallisti päätään taakse ja nauroi. ”Haluaako isäsi *minut* siihen virkaan? Mitä ihmettä, ei kai hän ole onnistunut hävittämään valtakunnastaan jokaista ylevää sielua? Täytyyhän jostain löytyä edes yksi ritarillinen aatelismies, jolla on vakaa ja urhea sydän.”

”Varo sanojasi”, Chaol tiuskaisi hänen vieressään.

”Entä sinä?” Celaena kysyi ja katsoi kapteenia kulmakarvat koholla. Miten huvittava ajatus! Häinkö Kuninkaan Miekkana! ”Eikö armas hallitsijamme pidä sinua soveliaana?”

Kapteeni pani kätensä miekkansa kahvalle. ”Jos pitäisit suusi kiinni, kuulisit mitä muuta Hänen Korkeudellaan on sanottavanaan.”

Celaena kääntyi prinssiin päin. ”No mitä?”

Dorian nojautui valtaistuimen selkänojaan. ”Isäni tarvitsee jonkun, joka auttaisi koko valtakuntaa – jonkun, joka auttaisi häntä välttämään hankalia ihmisiä.”

”Tarkoitat siis, että hän haluaa käskyläisen tekemään hänen likaiset työnsä.”

”Jos välttämättä haluat ilmaista sen noin karkeasti, niin kyllä”, prinssi sanoi. ”Kuninkaan Miekan tarkoitus on hiljentää kuninkaan vastustajat.”

”Aina haudan hiljaisuuteen asti”, Celaena sanoi suloisesti.

Hymy nyki Dorianin suupielä, mutta hän piti ilmeensä totisena. ”Aivan niin.”

Celaenako ottaisi paikan Adarlanin kuninkaan uskollisena palvelijana? Hän kohotti leukaansa. Häinkö tappaisi kuninkaan puolesta

– toimisi torahampaana sen pedon kidassa, joka oli jo haukannut puolet Erileasta? ”Mitä tapahtuu, jos otan tehtävän vastaan?”

”Saat vapautesi kuuden vuoden kuluttua.”

”Kuuden vuoden!” Mutta sana ”vapaus” kaikui jälleen kerran hänen lävitseen.

”Jos kieltäydyt”, Dorian sanoi ennakoiden hänen seuraavaa kysymystänsä, ”jätät Endovierisiin.” Prinssin safiirisilmien ilme koveni, ja Celaena nielaisi. *Ja kuolet täällä*, prinssin ei tarvinnut lisätä.

Kuusi vuotta kuninkaan kieronan tikarina... tai elinikä Endovierissä.

”Mutta”, prinssi jatkoi, ”niin helppoa tämä ei ole.” Celaena piti kasvonsa peruslukemilla, kun prinssi leikitteli sormuksellaan. ”Työtä ei tarjota sinulle noin vain. Ei vielä. Isäni ajatteli pitää vähän hauskaa. Hän järjestää kilpailun. Hän on pyytännyt kutakin kahdestakymmenestäkolmesta neuvoston jäsenestä nimittämään kilpailijan. Kilpailijat harjoittelevat lasipalatsissa ja lopulta kilpailevat kaksintaistelussa. Jos sattuisit voittamaan”, prinssi sanoi vino hymy kasvoiltaan, ”olisit *virallisesti* Adarlanin Surma.”

Celaena ei hymyillyt takaisin. ”Keitä vastaan kilpailisin?”

Kun prinssi näki hänen ilmeensä, virnistys haihtui. ”Varkaita, salamurhaajia ja satureita, jotka tulevat Erilean joka kolkasta.” Celaena avasi suunsa, mutta prinssi ehti ensin. ”Jos voitat ja osoitat olevasi sekä taitava että luotettava, isäni on vannonut vapauttavansa sinut. Ja sillä aikaa kun toimit hänen Miekkanaan, saat huomattavan suurta palkkaa.”

Celaena tuskin kuuli prinssin viimeisiä sanoja. Kilpailu! Joitakin perähikiän mitättömyyksiä vastaan! Ja salamurhaajia! ”Keitä ne muut salamurhaajat ovat?” hän kysyi.

”Ei ketään, josta olisin aiemmin kuullut. Kukaan heistä ei ole yhtä tunnettu kuin sinä. Mistä tulikin mieleeni – et osallistu kilpailuun nimellä Celaena Sardothien.”

”Mitä?”

”Käytät peitenimeä. Et ole tainnut kuulla, mitä tapahtui oikeudenkäyntisi jälkeen.”

”Kaivosorjana on vaikea seurata uutisia.”

Dorian naurahti ja pudisti päätään. ”Kukaan ei tiedä, että Celaena Sardothien on pelkkä nuori nainen – kaikki luulivat sinua paljon vanhemmaksi.”

”Mitä ihmettä?” hän kysyi uudelleen kasvot punehtuen. ”Miten se on mahdollista?” Hänen pitäisi olla ylpeä siitä, että oli saanut pidettyä henkilöllisyytensä salassa lähes koko maailmalta, mutta...

”Onnistuit pysymään piilossa kaikki ne vuodet, jotka juoksentelit ympäriinsä tappamassa ihmisiä. ”Oikeudenkäyntisi jälkeen isäni ajatteli, että voisi olla... viisasta pitää maailmalta yhä salassa kuka olet. Hän haluaa jatkaa samaa linjaa. Mitä vihollisemmekin ajattelisivat, jos saisivat tietää, että olimme pelänneet kuollaksemme pelkkää tytönhuitukkaa?”

”Minä siis raadan tässä kammottavassa loukossa sellaisen nimen ja nimityksen takia, joita en saa edes käyttää? Kuka sitten on ihmisten mielestä oikeasti Adarlanin Surma?”

”En tiedä, enkä välitäkään tietää. Tiedän kuitenkin, että sinä olit kaikkein paras ja että ihmiset mainitsevat yhä nimesi kuiskaten.” Prinssi tuijotti häntä kiinteästi. ”Jos suostut taistelemaan puolestani, jos annat minun nimittää sinut kilpailijakseni niiden kuukausien ajaksi, jotka kilpailu kestää, pidän huolen siitä, että isäni vapauttaa sinut jo viiden vuoden kuluttua.”

Celaena huomasi, että prinssiä jännitti, vaikka mies yrittikin salata sen. Prinssi halusi hänen suostuvan. Prinssi tarvitsi hänen suostumustaan niin kipeästi, että oli valmis käymään kauppaa sen edestä. Hänen silmänsä alkoivat kiilua. ”Mitä oikein tarkoitat, kun sanot että *'olin paras'*?”

”Olet ollut vuoden Endovierissä. Kuka tietää, mihin enää pystyt?”

”Pystyn aika paljoon, kiitos vain”, Celaena sanoi ja nyppi risaisia kynsiään. Hän yritti olla värähtämättä, kun näki miten paljon likaa niiden alla muhi. Milloin hänen kätensä olivat viimeksi olleet puhtaat?

”Se jää nähtäväksi”, Dorian sanoi. ”Saat kuulla kilpailusta tarkemmin, kun saavumme Riftholdiin.”

”Vaikka teistä aatellisista olisikin kovin lystiä lyödä vetoa puolestamme, tämä koko kilpailu tuntuu tarpeettomalta. Mikset vain palkkaa minua saman tien?”

”Kuten juuri sanoin, sinun on todistettava, että olet tehtävän arvoinen.”

Celaena pani käden lanteelleen niin että kahleiden kalina kaikui huoneessa. ”Luulisin, että Adarlanin Surman ei tarvitse enää todistella mitään.”

”Ei riitä”, Chaol sanoi pronssinruskeat silmät välähtäen. ”Se todistaa vain, että olet rikollinen ja ettei meidän kannata luottaa sinuun heti kättelyssä, kun on kyse kuninkaan henkilökohtaisista asioista.”

”Vannon kautta –”

”Tuskinpa kuningas kelpuuttaa *Adarlanin Surman* valaa sitovana.”

”Aivan, mutten ymmärrä, miksi minun on osallistuttava harjoitteluun ja kilpailuun. Tarkoiton että... kuntoni on kyllä varmasti kärsinyt jonkin verran, mutta mitä muuta voisi odottaa, kun ei täällä ole muuta kuin kiviä ja hakuja?” Hän mulkaisi Chaolia ilkeästi.

Dorian rypisti kulmiaan. ”Etkö siis hyväksy tarjoustani?”

”Tietenkin hyväksyn tarjouksesi”, Celaena tiuskaisi. Kahleet hierisivät hänen ranteitaan niin kipeästi, että vesi kihosi hänen silmiinsä. ”Suostun siihen järjestömään kilpailuun, jos suostut vapauttamaan minut kolmessa vuodessa viiden sijaan.”

”Neljässä.”

”Hyvä on”, Celaena sanoi. ”Sovittu. Saatan olla vaihtamassa yhdenlaista orjuutta toiseen mutten ole mikään typerys.”

Hän voisi päästä vapaaksi. *Vapaaksi*. Hän tunsu jo avaran maa-

ilman viileän ilman, tuulenvireen, joka puhalsi vuorilta ja kantoi hänet pois. Hän voisi asua kaukana Riftholdista, pääkaupungista, joka oli ennen ollut hänen ominta aluettaan.

”Toivottavasti olet oikeassa”, Dorian vastasi. ”Ja toivottavasti olet maineesi veroinen. Odotan voittoa, enkä katso hyvällä sitä, jos saat minut näyttämään hölmöltä.”

”Entä jos häviän?”

Kiilto sammui prinssin silmistä ja hän sanoi: ”Sinut lähetetään takaisin tänne suorittamaan rangaistuksesi loppuun.”

Celaenan ihanat haavekuvat räjähtivät hajalle kuin pölypilvi kiinni paiskatun kirjan välistä. ”Sitten voin yhtä hyvin hypätä ikkunasta. Vuosi tässä paikassa on kuluttanut minut puhki – mitähän mahtaa tapahtua, jos palaan takaisin. Toiseen vuoteen mennessä olisin jo kuollut.” Hän nakkasi niskojaan. ”Tarjouksesi kelpaa.”

”Kelpaa hyvinkin”, Dorian sanoi ja heilautti kättään Chaolille. ”Majoita ja kylvetä hänet.” Prinssi tuijotti Celaenaa terävästi. ”Lähdemme Riftholdiin aamulla. Älä tuota minulle pettymystä, Sardotien.”

Kaikki oli tietenkin pelkkää hölynpölyä. Ei pitäisi olla vaikeaa peitota muut kilpailijat taidossa ja oveluudessa ja sitten tuhota heidät. Celaena ei hymyillyt, sillä hän tiesi, että hymy raottaisi hänen sielussaan toivolle ovea, joka oli jo pitkään ollut suljettu. Hänen teki silti mieli tarttua prinssiin ja heittäytyä tanssimaan. Hän yritti ajatella musiikkia, jotakin iloista sävelmää, mutta sai mieleensä vain yksittäisen säkeen eyllweläisten työlaulujen surumielisestä mylvinästä, säkeen, joka oli syvä ja hidas kuin ruukusta kaadettu hunaja: ”*Ja vihdoin kotiin...*”

Hän ei huomannut, kun kapteeni Westfall johdatti hänet pois yhä uusien pitkien käytävien läpi.

Hän tosiaan lähtisi – Riftholdiin, minne tahansa, jopa mahtiporttien läpi aina helvettiin asti, jos lopussa häntä odottaisi vapaus.

Et sinä turhaan ole Adarlanin Surma.

4

Kun Celaena romahti vihdoin sängylle tapaamisen jälkeen, hän ei kyennyt nukahtamaan, vaikka oli lopen uupunut. Sen jälkeen kun kovakouraiset palvelijat olivat kylvettäneet hänet karkein ottein, haavat hänen selässään jyskyttivät ja tuntui kuin hänen kasvoistaan olisi hinkattu nahka irti luuhun saakka. Hän kierähti kyljelleen lievittääkseen sidotussa selässään sykkivää kipua, silitti patjaa kädellään ja hätkähti liikkeen keveyttä. Ennen kylpyyn menoa Chaol oli irrotanut hänen kahleensa. Hän oli tuntenut kaiken: kahleiden lukossa kääntyvän avaimen liikahdukset sekä kahleiden irtoamisen ja putoamisen lattialle. Hän tunsii vieläkin kahleiden haamun leijailevan aivan ihon pinnalla. Hän katsoi kattoon, pyöritteli kipeiksi hiertyneitä niveliään ja huokasi tyytyväisenä.

Tuntui kuitenkin liian oudolta maata patjalla, kun silkki hyväili hänen ihoaan ja hänen poskensa painautui tyynyyn. Hän oli unohtanut, miltä muu ruoka kuin vettyneet kaurat ja kova leipä maistuivat ja mitä ihmeitä puhdas iho ja puhtaat vaatteet saivat aikaan. Kaikki tämä oli nyt kuin toisesta maailmasta.

Ei hänen illallisensa tosin kovin kummoinen ollut. Paahdettu kana oli mitänsanomaton, ja muutaman haarukallisen jälkeen hän oli syöksynyt kylpyhuoneeseen kääntämään vatsansa nurin. Hän halusi *syödä*, painaa kätensä turvonneelle vatsalle ja toivoa, ettei olisi syönyt murustakaan, vanhoa, ettei koskaan enää söisi. Riftholdissa hän saisi kai syödä kunnolla. Ja mikä tärkeämpää, hänen vatsansakin tottuisi syömiseen.

Hän oli kuihtunut olemattomiin. Yöpaidan alla kylkiluut töröttivät terävinä siinä, missä olisi pitänyt olla lihaa ja lihasta. Entä rinnat sitten! Ne olivat ennen uhkeat, mutta nyt yhtä pienet kuin murrosiässä. Pala takertui hänen kurkkuunsa ja hän nielaisi sen päättäväisenä. Pehmeä patja tuntui tukahduttavalta, ja hän kierähti uudelleen selälleen kivusta piittaamatta.

Kasvot kylpyhuoneen peilissä eivät olleet näyttäneet yhtään sen paremmilta. Hän oli riutunut: poskipäät terävät, leuka korostunut, silmät painuneet kuoppiinsa vain vähän, mutta hyvin häiritsevällä tavalla. Hän hengitti tasaisesti nautiskellen toivon tunteesta. Kyllä hän vielä söisi. Ahmisi suorastaan. Ja liikkuisi. Kyllä hän vielä tervehtyisi. Hän kuvitteli yltäkülläisiä pitoja ja kadonneen kauneutensa palautumista ja sai vihdoin unen päästä kiinni.

Kun Chaol saapui hakemaan Celaena seuraavana aamuna, tämä nukkui lattialla huopaan kääriytyneenä. ”Sardothien”, Chaol sanoi. Celaena mutisi jotakin ja painoi kasvonsa tiukemmin tyynyyn. ”Miksi nukut lattialla?” Hän avasi yhden silmän. Chaol ei tietenkään maininnut mitään siitä, miten erilaiselta hän näytti nyt kun oli puhdas.

Hän ei vaivautunut peittelemään itseään huovalla noustessaan seisomaan. Se valtava määrä kangasta, jota sanottiin yöpaidaksi, peitti hänet kyllä riittävän hyvin. ”Sänky oli epämukava”, hän sanoi lyhyesti mutta unohti kapteenin heti nähdessään auringon.

Aittoa, oikeaa, lämmintä auringonvaloa. Valoa, jossa hän voisi lekotella päivän toisensa jälkeen, jos vapautuisi; valoa, joka hukutti alleen kaivosten ikuisen pimeyden. Valo tihkui sisään raskaiden verhojen läpi ja lankesi huoneen poikki paksuina juovina. Celaena kurotti kätensä varovasti.

Hänen kätensä oli kalpea ja lähes luurangonlaiha, mutta siinä oli jotakin ihmeellistä, jokin siellä ruhjeiden, haavojen ja arpien alla näytti kauniilta ja uudelta aamuauringon valossa.

Hän ryntäsi ikkunaan ja lähestulkoon riuhtaisi verhot irti avatesaan näkyvän harmaille vuorille ja Endovierin synkkyyteen. Ikkunan alla seisovat vartijat eivät vilkaisseet ylöspäin, ja Celaena töllisteli siniharmaata taivasta ja horisonttia kohti kumpuilevia pilviä.

Minä en pelkää. Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan sanat tuntuivat tosilta. Hänen huulensa kaartuivat hymyyn. Kapteeni kohotti kulmakarvaansa muttei sanonut mitään.

Celaena oli hilpeällä, suorastaan riemukkaalla tuulella. Se vain parani, kun palvelijat kiersivät hänen palmikoidut hiuksensa takaraivolle ja pukivat hänelle yllättävän hienon ratsastusasukin, joka peitti hänen surkean laihan olemuksensa. Celaena rakasti vaatteita, hän rakasti silkin, sametin, satiinin, mokkanahan ja sifongin tuntua. Saumojen viehkeys kiehtoi häntä, samoin kuin mutkikas mutta täydellinen kohokuvioitu pinta. Kun hän voittaisi tämän naurettavan kilpailun, kun hän olisi vapaa... hän voisi ostaa niin paljon vaatteita kuin halusi.

Celaena seisoi peilin edessä kokonaiset viisi minuuttia ihailemassa itseään, kunnes Chaol kyllästyi ja puoliksi raahasi hänet ulos huoneesta. Aamutaivas oli niin ihana, että hän olisi halunnut tanssahdella ja hypähdellä käytäviä pitkin. He tulivat ulos keskuspihalle, ja hänen askeleensa horjuivat, kun hän näki alueen toisella puolella kohoavat luunväriset kivikasat ja pienet hahmot, jotka kulkivat sisään ja ulos vuoriin louhituista suunkaltaisista aukoista.

Päivän työ oli jo alkanut. Se työ jatkuisi ilman häntä, kun hän jättäisi muut vangit kurjan kohtalonsa huomaan. Celaenan vatsaa kouristi, hän käänsi katseensa pois vangeista ja kiiruhti kapteenin perään korkean muurin vierellä odottelevaa hevoskaravaania kohti.

Räksytys täytti ilman ja kolme mustaa koiraa syöksähti karavaanin keskeltä tervehtimään heitä. Koirat olivat sutjakoita kuin nuo-

let, ne olivat epäilemättä peräisin kruununprinssin koiratarhoilta. Celaena laskeutui yhden polven varaan ja hänen sidotut haavansa kirvelivät, kun hän hyväili koirien päitä ja silitti niiden pehmeää turkkia. Ne nuolivat hänen sormiaan ja kasvojaan hännät piiskaten maata.

Sysimustiin saappaisiin verhotut jalat pysähtyivät hänen eteensä ja koirat rauhoittuivat heti istumaan. Celaena kohotti katseensa Adarlanin kruununprinssin safiirinsinisiin silmiin, jotka tutkiskelivat hänen kasvojaan. Prinssi hymyili hieman. ”Onpa epätavallista, että ne huomasivat sinut”, hän sanoi ja rapsutti yhtä koiraa korvien takaa. ”Annoitko niille ruokaa?”

Celaena pudisti päätään. Kapteeni astui hänen taakseen, niin lähelle, että miehen polvet hipoivat hänen metsänvihreän sametti- viittansa poimuja. Hän sai miehen riisuttua aseista parilla liikkeellä.

”Pidätkö koirista?” prinssi kysyi. Celaena nyökkäsi. Miksi nyt oli jo niin kuuma? ”Saanko kunnian kuulla äänesi vai oletko päättänyt pysyä vaiti loppumatkan ajan?”

”Valitettavasti kysymyksesi ei ollut ääneen lausutun vastauksen arvoinen.”

Dorian kumarsi syvään. ”Siinä tapauksessa pyydän anteeksi, arvon neiti! Miten kauheaa mahtaakaan olla, kun joutuu alentumaan vastaamaan! Ensi kerralla yritän keksiä jotain kiinnostavampaa sanottavaa.” Prinssi kääntyi kannoillaan ja marssi pois koirat perässään.

Celaena jäi paikalleen ja rypisti otsaansa. Rypyt syvenivät, kun hän huomasi vartioston kapteenin virnuilevan heidän kävellessään kohti seuruetta, joka valmistautui matkaan kovalla tohinalla. Vastustamaton halu viskata joku päin muuria lieveni kuitenkin, kun hänelle tuotiin kirjava tamma ratsastettavaksi.

Hän nousi hevosen selkään. Taivas tuli lähemmäs, se kaartui ikuisuuksiin hänen yllään, kaukaisiin maihin, joista hän ei ollut koskaan kuullutkaan. Celaena tarttui satulan nuppiin. Hän oli oikeasti läh-

dössä Endovieristä. Kaikki nuo toivottomat kuukaudet ja hyytävät yöt olivat nyt menneisyyttä. Hän veti syvään henkeä. Hänestä tuntui siltä, että jos hän vain yrittäisi tarpeeksi, hän voisi nousta satulastaan lentoon. Tunnetta kesti siihen asti, kunnes hän tunsu kahleiden sulkeutuvan käsivarsiensa ympärille.

Chaol kiinnitti hänen sidotut ranteensa kahleisiin. Niistä lähti Chaolin hevosen luo pitkä ketju, joka katosi satulalaukkujen alle. Chaol nousi mustan oriinsa selkään, ja Celaena harkitsi loikkaavansa satulasta ja hirttävänsä miehen ketjulla lähimpään puuhun.

Seurue oli melko suuri, yhteensä kaksikymmentä henkeä. Ensimmäisenä oli kaksi vartijaa, jotka kantoivat valtakunnan lippua, ja heidän takanaan ratsastivat prinssi ja herttua Perrington. Sitten tuli kuusi kuninkaallista vartiosotilasta, yhtä tylsiä ja mielenkiinnottomia kuin puuro. Nämä miehet oli kuitenkin koulutettu suojelemaan prinssiä – suojelemaan häntä Celaenalta. Celaena kalisutti ketjujaan satulaan ja vilkaisi Chaolia. Tämä ei reagoinut mitenkään.

Aurinko nousi korkeammalle. Seurue tarkasti vielä kerran varusteensa ja lähti sitten matkaan. Kun suurin osa orjista raatoi kaivoksessa ja vain muutama rähjäisissä jalostussuojissa, jättimäinen aukio oli lähes tyhjä. Muuri kohosi äkkiä heidän ylleen ja Celaenan sydän pamppaili. Viime kerralla, kun hän oli ollut näin lähellä muuria...

Kuului ruoskan viuhahdus ja kirkaisu. Celaena vilkaisi olkansa yli vartijoiden ja varustevankkureiden ohi lähes autiolle pihalle. Yksikään näistä orjista ei koskaan lähtisi täältä, edes kuoltuaan. Joka viikko he kaivoivat uusia joukkohautoja jalostussuojien taakse. Joka viikko ne haudat täyttyivät.

Celaena oli äkkiä liiankin tietoinen selkensä kolmesta pitkästä arvesta. Vaikka hän pääsisikin vapaaksi ja saisi elää rauhassa maaseudulla, arvet olisivat aina siinä muistuttamassa häntä kaikesta, mitä hän oli joutunut kestäämään, sekä siitä, että vaikka hän olikin vapaa, muut eivät olleet.

Celaena työnsi nämä ajatukset syrjään ja kääntyi katsomaan eteensä, kun he saapuivat muurin läpi kulkevaan käytävään. Käytävän ilma oli lähes savuisen paksua ja kosteaa. Hevosten kavioiden kopse kaikui ukkosen jylinän lailla. Celaena näki vilaukselta kaivoksen julman nimen, joka halkesi kahtia kun rautaportit avautuivat. Muutaman silmänräpäyksen kuluttua portit narahtivat kiinni heidän takanaan. Hän oli päässyt ulos.

Hän liikkutti kahlittuja käsiään ja katseli, miten ketjut heiluivat ja kalisivat hänen ja vartioston kapteenin välillä. Ketju oli kiinni miehen satulassa, joka oli kiinni hevosen ympärillä, ja Celaena voisi heidän pysähtyessään hieman löysätä sitä salaa, juuri sen verran, että saisi kiskaistua ketjusta lujaa niin että satula irtoaisi, mies romahtaisi maahan, ja hän voisi –

Hän huomasi kapteeni Westfallin tarkkailevan häntä. Mies tuijotti häntä alta kulmain huulet tiukasti mutrussa, ja Celaena kohautti harteitaan ja päästi ketjun irti.

Aamun edetessä taivas kirkastui häikäisevän siniseksi ja lähes pilvettömäksi. He kulkivat metsätietä pitkin Endovierin karujen vuorten lomasta kauniimpiin maisemiin.

Aamupäivään mennessä he olivat jo Endovieriä ympäröivässä Tammisalon metsässä, joka erotti idän ”sivistyneet” valtiot lännen kartoittamattomasta erämaasta. Yhä vieläkin kerrottiin taruja lännen oudoista ja uhkaavista kansoista, tuhoutuneen Noitamannun julmista ja verenhimoisista jälkeläisistä. Celaena oli kerran tavannut tuosta kirostusta maasta kotoisin olevan nuoren naisen, joka oli kyllä ollut sekä julma että verenhimoinen, mutta silti vain ihminen – ja vuodattanut verta kuin ihminen.

Kun he olivat ratsastaneet ääneti tuntikausia, Celaena kääntyi vihdoin Chaoliin päin. ”Huhut kertovat, että kun kuningas on päättänyt sotansa Wendlyniä vastaan, hän alkaa valloittaa länttä.” Celaena lausui sanansa huolettomasti, mutta toivoi Chaolin vah-

vistavan tai kiistävän ne. Mitä enemmän hän sai tietää kuninkaan tämänhetkisestä asemasta ja toimista, sitä parempi. Kapteeni katsoi häntä päästä jalkoihin, kurtisti kulmiaan ja katsoi sitten pois. ”Olen samaa mieltä”, Celaena sanoi ja huokasi äänekkäästi. ”Minustakin on äärettömän ikävyyttävää pohtia noiden valtaviin, tyhjien tasankojen ja surkeiden vuoristoseutujen kohtaloa.”

Mies puri hampaitaan yhteen niin että leukapielet kiristyivät.

”Etkö aio kiinnittää minuun mitään huomiota koko matkan aikana?”

Kapteeni Westfallin kulmat kohosivat. ”Enkö minä kiinnitä sinuun huomiota?”

Celaena mutristi suutaan ja piti ärtymyksensä aisoissa. Hän ei halunnut suoda kapteenille sitä iloa, että tämä näkisi hänen reaktionsa. ”Minkä ikäinen sinä olet?”

”Kahdenkymmenen kahden.”

”Niin nuori!” Celaena räpytteli silmiään ja tarkkaili miestä nähdäkseen, millaista vastakaikua sai. ”Ylenitkö noin korkealle muuttamassa vuodessa?”

Chaol nyökkäsi. ”Entä minkä ikäinen sinä olet?”

”Kahdeksantoista.” Mies ei sanonut mitään. ”Tiedän”, Celaena jatkoi. ”Olen saanut hämmästyttävän paljon aikaiseksi näin nuorella iällä.”

”Rikollinen elämä ei ole mikään ylpeilyn aihe, Sardothien.”

”Ehkä ei, mutta maailman kuuluisimmaksi salamurhaajaksi tuleminen kyllä on!” Mies ei vastannut. ”Voisit kysyä minulta, miten onnistuin siinä.”

”Onnistuit missä?” Chaol kysyi kireästi.

”Tulemaan niin taitavaksi ja kuuluisaksi niin nopeasti.”

”Ei kiinnosta.”

Noita sanoja Celaena ei ollut halunnut kuulla.

”Et ole erityisen ystävällinen”, hän sanoi hampaitaan purren.

Hänen pitäisi nähdä enemmän vaivaa, jotta kävisi kunnolla miehen hermoille.

”Sinä olet rikollinen. Minä olen kuninkaallisen vartioston kapteeni. Minulla ei ole mitään velvollisuutta olla sinulle ystävällinen tai keskustella kanssasi. Ole kiitollinen siitä, ettemme pidä sinua vankureissa lukkojen takana.”

”Lyön vetoa, että sinun kanssasi on ikävä keskustella silloinkin, kun olet ystävällinen.” Kun Chaol ei taaskaan vastannut, Celaena tunsu väkisinkin olonsa hieman typeräksi. Kului muutama minuutti. ”Oletteko sinä ja kruununprinssi hyviä ystäviä?”

”Yksityiselämäni ei kuulu sinulle.”

Celaena naksautti kieltään. ”Miten jalosukuinen olet?”

”Riittävän.” Miehen leuka kohosi aavistuksen.

”Herttua?”

”En.”

”Aatelinen kuitenkin?” Chaol ei vastannut, ja Celaena puhkesi hitaasti hymyyn. ”Kunnianarvoisa Chaol Westfall.” Hän heilutteli kättään kuin viuhkaa. ”Kylläpä hovin naiset varmasti liehakoivat sinua.”

”Älä käytä minusta tuota nimitystä. Sukuni arvonimi ei kuulu minulle”, Chaol sanoi hiljaa.

”Onko sinulla vanhempi veli?”

”Ei.”

”Mikset sitten käytä arvonimeä?” Ei vastausta. Celaena tiesi, että hänen pitäisi lakata urkkimasta, mutta hän ei malttanut lopettaa. ”Oliko se skandaali? Riistettiinkö sinulta esikoisoikeutesi? Millaiseen sotkuiseen juoneen olet oikein sekaantunut?”

Mies puristi huuliaan yhteen niin lujaa, että ne kalpenivat.

Celaena kumartui häntä kohti. ”Onko sinun mielestäsi –”

”Panenko sinulle suukapulan vai pystytkö pitämään suusi supussa ihan itse?” Chaol tuijotti ilmeettömänä edellä ratsastavaa kruununprinssiä.

Celaena avasi taas suunsa ja yritti olla nauramatta, kun Chaol irvisti. ”Oletko naimisissa?”

”En.”

Hän nyppi kynsiään. ”En minäkään.” Miehen sieraimet värisivät. ”Miten vanha olit, kun sinusta tuli vartioston päällikkö?”

Chaol puristi hevosensa ohjaksia lujaa. ”Kahdenkymmenen.”

Seurue pysähtyi aukiolle ja sotilaat laskeutuivat ratsailta. Celaena kääntyi katsomaan Chaolia, joka heitti toisen säärensä hevosen selän yli. ”Miksi pysähdymme?”

Chaol irrotti ketjun satulastaan ja nykäisi sitä napakasti viittoen samalla Celaena alas. ”Lounastauko”, hän sanoi.